

NOVADNIEKS

LATVIJAS REPUBLIKAS PREIĻU RAJONA LAIKRAKSTS

LĪVĀNU ZIŅAS

• Otrdien notikušajā Līvānu pilsētas valdes sēdē lielāko laika daļu aizņēma dzīvokļu apmaiņas jautājumu izskatīšana. Pavisam tika apstiprinātas 18 dzīvokļu maiņas. Valdes sekretāre Gaida Nilova pastāstīja «Novadniekam», ka viens no galvenajiem pārceļšanās iemesliem varētu būt mazskaitlīgo ģimeņu nespēja maksāt par līdzšinējām plašajām telpām. Dzīvokļa piešķiršanas rezultātā uka izbrīvēta luterāņu draudzes māja Parka ielā 2, uz kuru īpašumtiesības draudzei bija atjaunotas jau agrāk.

Ar atsevišķu lēmumu tika apstiprināti akti par līdz šim SIA «Līvānu būvmateriāli» piederošās 60 dzīvokļu mājas Rīgas ielā 57a un Līvānu MCVU 6 dzīvokļu mājas Vecīcībnieku ielā 17 nodošanu dzīvokļu komunālās saimniecības uzņēmuma bilancē.

• Dažu māju iedzīvotāji jau ir konstatējuši, ka ar kolektīvo antenu iespējams skatīties 5 televīzijas programmas: Latvijas TV 1. un 2. programmu, «Ostankinu», Lietuvas un Līvānu vietējo programmu. Pēc valdes pasūtījuma šos darbus, ievelkot kabelus, veikusi SIA «Simenss». Sākot ar š. g. 1. septembri, no katra šo māju īrnieka tiks iekasēta Ls 0,25 liela mēneša abonenta maksa.

Rosība rūpniecībā

Pēdējā laikā nelielas pozitīvas pārmaiņas vērojamas Līvānu rūpniecībā. Pēc visu darbinieku atvaļinājuma gaismas vadu ražošanu atsācis valsts uzņēmums «Anda». Pagājušajā nedēļā Līvānu stikla fabrikā atjaunota kristāla produkcijas izlaide, bet tuvākajās dienās sāks darboties viena no šķirnes stikla trauku ražošanas vannām. Priekšdarbi, lai atsāktu darbu, tiek veikti arī dažās rūpniecības, kuras strādā celtniecības vajadzībām. Tieši līdzšinējā dīkstāve lielajos uzņēmumos ir galvenais iemesls, kas nosaka statistiski zemo bezdarba procentu Līvānos, jo reālais bezdarbnieku skaits ir daudz lielāks.

Tirgus ziņas

Vakar rīta pusē tirgū bija ierasti plaša pārtikas preču izvēle. Parādījušās pirmās brūklenes par 25 santīmiem litrā. Vienu litru piena varēja iegādāties par 7,5 s, krējuma par 55 s, 10 olas par 27,5 s, 1 kg cukura par 37,5 s, tomātu — 32,5 s, gurķu — 17,5 s, ābolu — 5 s, banānu — 57,5 s, bumbieru — 15 s, kartupeļu — 4,5 s, biezpienu — 22,5 s. Vīns «Sangria» maksāja 1,50 Ls, «krutka» — 75 s, šokolāde «Snickers» — 22,5 s.

Visvaldis Gercāns

Rajona Tautas deputātu padomes valdē

Rajona Tautas deputātu padomes valdes sēdē informāciju par skolu sagatavotību jaunajam mācību gadam un no budžeta iedalīto līdzekļu izmantošanu sniedza skolu valdes priekšsēdētājs A. Zagorskis un viņa vietniece saimnieciskajā darbā Z. Blūzma.

Skolu valde paskaidroja, ka iedalītā nauda tiek izmantota pēc norādēm. Tiesa, nepieciešami papildlīdzekļi, lai Vārkavas, Jaunsilvas un citās skolās nokārtotu apkures un citus saimnieciskos jautājumus.

Skolu valde ierosināja, un rajona TDP valde akceptēja Līvānu bērnu jaunrades nama patstāvību. Turpmāk tas darbosies Līvānu pilsētas valdes paspārnē. Bērnu jaunrades namam tiek nodots inventārs un manta, kuru līdz šim izmantoja rajona bērnu jaunrades nama pulciņi Līvānos.

Analizējot rajona budžeta iespējas un līdzekļu nepieciešamību skolām, pavidēja arī dažādas spurainas domas, piemēram, par Jaunsilvas skolas likvidāciju, jo daļa bērnu, iespējams, dosies mācīties uz jaunatvērto Mežāres pamatskolu. Jaunsilvas skolā mācoties arī līvānieši, kuri to varētu darīt Līvānu vidusskolā.

Taču lēmums par Jaunsilvas skolas likvidāciju pieņemts netika. Valde uzdeva TDP izglītības komisijai izanalizēt Jaunsilvas skolas noslogotību šajā mācību gadā un informēt par to. Izglītības komisijai jāizdara arī slēdziens par nepieciešamību atvērt sākumskolu Preiļu pagastā, kā to ierosina vietējā pašvaldība.

Vārkavas vidusskola organizējusi skolēnu nogādāšanu uz skolu ar privātautobusu. Taču — kas apmaksās izdevumus? Skolas direktors šajā sakarībā lūdza morālu un materiālu atbalstu no rajona valdes. Morālais atbalsts vārkaviešiem, protams, būs. Taču materiālais... Valde nepieņēma lēmumu par naudas līdzekļu iedalīšanu šim nolūkam, bet tā uzskata, ka budžeta iespēju robežās bērnu nogādāšana uz skolu jāatbalsta.

Valde lēma par budžeta līdzekļu iedalīšanu centrālajai rajona slimnīcai. Valdes priekšsēdētāja vietnieks I. Meluškāns šajā sakarībā teica, ka slimnīca jau par 10 procentiem pārtērējusi sākumā piešķirtos līdzekļus, bet finansu nodaļa papildus naudu iedevusi bez rajona TDP

sesijas un valdes lēmuma.

Centrālās rajona slimnīcas galvenais ārsts J. Anspoks atzina, ka budžeta līdzekļi jāizlieto racionāli, to pārtērēt nav pieļaujams, taču tajā pašā laikā centās pierādīt, ka bijusi nepieciešamība pēc papildus naudas. Anspokaprāt, papildus asģignēšana esot vajadzīga tāpēc, ka palielinājusies maksa par siltumenerģiju, medikamentiem, kā arī citi izdevumi. Viņš, lai pārliecinātu valdi, ka slimnīcas štati nebūt nav lieli, tas ir — 694 darbinieki jeb viens uz katru sirgstošo, sacīja, ka Skandināvijas valstīs un arī kaimiņu rajonos medicīnai iedalītie līdzekļi neesot mazāki. Cita starpā, Anspoks piepilda, ka gadījumā, ja būs rīkojums var samazināt štatus, slēgt nodalījumus, paaugstināt maksu no pacientiem, taču vai tas būtu prāta darbs?

Revīzijas komisijas priekšsēdētājs I. Jeršovs savukārt izteica vēlēšanos pārbaudīt slimnīcas saimniecisko darbību un budžeta līdzekļu izlietojumu. Situāciju vajagot rūpīgi izanalizēt.

Valde šajā sakarā nekādu lēmumu nepieņēma, kamēr nebūs revīzijas komisijas slēdziena.

A. Iljina

Cienijamie lasītāji!

Jau daudzus gadus, pārlapojot laikrakstu «Novadnieks», tā lappusēs varat pamanīt rakstus, komentārus, intervijas, dzejoļus, zīmējumus un fotouzņēmumus ar parakstu A. Rancāns vai A. Mežmalis. Dienā dienā sūrais un nepatīcīgais žurnālista darbs liek viņam iedziļināties cilvēku sāpēs, priekos, neatrisinātās problēmās un ļabi paveiktajā, pateikt lasītājam to, kas notiek apkārtnē, un vienmēr iet dzīvot līdzī un palikt pašam ar savu laiku vienuviet.

Šodien mūsu kolēģim Antonam Rancānam — 60!

Svētku reizē par prasmi un degsmi, par pūlēm, par draudzības garu mēs sakām — paldies!

Gadi tev pāri iet,

Un tu soļo gadiem pāri,

Un reizēm nobrīnies pats —

Pēdas dzied.

Vai tās pie mākoņu malas kāds

kāris?

Jo pārdošāk pēdas dziļumā

svied,

Jo krāšņāk tās zied.

Nasta plecos tev smaga.

Gadi, steigties jums nevajaga!

Laime sakrājas jūsu skaitļū grēdās,

Laimē ir citi mēri,

Citas vēdas.

Galvenais,

Lai mūžam būtu dziļas,

Žaļas un skanīgas pēdas.

ANTON, SIRSŅĪGI SVEICAM

LIELAJĀ JUBILEJĀ!

Tavi kolēģi,

Tavs «Novadnieks»

Pirmā starptautiskā atzinība

Kā jau «Novadnieks» informēja, lauku kapela «Jūlijs» no starptautiskā Baltijas jūras baseina valstu festivāla Polijā atgriezās ar goda diplomu, ko vispār saņēma tikai trīs paši labākie kolektīvi — «Jūlijs» un muzicētāji no Amerikas un Austrijas. Kapelas vadītājs Jūlijs Stikuts kopā ar dzīvesbiedri Helēnu pastāstīja tuvāk par šo festivālu.

Pirms braukšanas uz festivālu bija dažādi viedokļi par mūsu kapelas kandidatūru, jo mēs it kā neatbilstot priekšstatam par folkloras kolektīvu, bet tiekot aicināti tieši tādi. Tomēr beidzot izvēle apstājās uz mums, sākās steidzīga un brīžiem sarežģīta dokumentu kārtošana un iepazīšanās ar Valsts deju kolektīvu «Rīdzenieks», ar ko bija jābrauc kopā. Bija vajadzīgi lieli kolektīvi — ap četrdesmit, piecdesmit cilvēkiem, bet mēs bijām tikai deviņi, tāpēc brauca arī «Rīdzenieks».

Uz šo folkloras dziesmu un deju ansambļu festivālu bija uzaicināts arī daudz ciemiņu — no Vācijas, Austrijas, Ukrainas, Francijas un citām valstīm, uzstājās daudz pašu poļu kolektīvu. Festivāla trīs dienas no agra rīta līdz vēlam vakaram bija sadalītas tā, ka katram kolektīvam tika pusstunda. Organizētājiem līdz pēdējam brīdim no Latvijas nebija ziņu, vai mēs aizbrauksim, vai nē, tāpēc mums programmā vieta vairs nebija paredzēta, izņemot trešās dienas noslēguma koncertu. Koncerti vienlaicīgi notika Gdanskā, Olīvu dārzā un Sopotā. Mums bija ļoti rūgti, jutāmies vilušies, bet bojātu sakaru dēļ starp Rīgu un Poliju nebija saņemts pieteikums. Festivāla rīkotāji juta līdzī, bet teica, ka neko arī nevar palīdzēt, jo pieteikums šies daudzliedzīgi, slaveni kolektīvi. Runājām ar pašu kultūras ministri, kas ieteica iet uz Sopotu, mēs

bijām Gdanskā, un spēlēt pie estrādes pat visas trīs dienas, par ko būšot ļoti priecīgi. Tā mēs skaisti saģērbušies kopā ar «Rīdzenieks» pilnā kaujas gatavībā aizbraucām uz Sopotu, kur koncerts gāja pilnā sparā. Gājām uz jūras krastu, atrādām vietu pie mola un sākām spēlēt. Visādas polkas un latviešu dziesmas, un arī poļu dziesmas, ko bijām iemācījušies. Tautas salāsijās daudz, visi tik sauca bravo!, stipri aplaudēja un dziedāja līdzī. Mēs spēlējām ļoti daudz, jau pienāca vakariņu laiks, bet redzam, ka vēl daudz skatītāju un turpinājam spēlēt. «Rīdzenieks» uzstājās ar dejām. Viņi dejoja ļoti augstā līmenī, tomēr skatītāji sāka izklist, acīmredzot, dodot vairāk piekrišanu dzīvai tautas mūzikai. Tad dejotāji pārtrauca uzstāšanos un teica, re nu, mēs tikai izjaucām koncertu. Bet skatītāji atkal saradās, līdzko sākām spēlēt. Un kad vēl nodziedājām poļu tautas dziesmu par jauno meiču, kas silā gājusi pēc avenēm! Acīmredzot, mūs bija kāds ievērojis. Kad otrā dienā aizbraucām uz Sopotu un atkal domājām atrast kādu skaistu vietu, kur uzstāties, pie mums pienāca festivāla rīkotāji un aicināja uz lielo estrādi, jo viņi esot dzirdējuši par mums un zinot, cik labi spēlējot. Un tur bija sajūsmā, bija aplausi, atzinība. Mēs laikam pareizi bijām paredzējuši, ka poļiem — tādai temperamentīgai tautai — patiks īsti latgaliski straujas un ugunīgas melodijas. Koncerta vadītājs bārstīja asprātības un komplimentus, ātri uz visu reaģēja, prata ar humoru pieteikt. Bet mūsu meitenes drīz vien jau bija tapušas par skaistuma karalienēm no Latvijas...

Noslēguma koncertā jutāmies no visas sirds pārsteigti, ka tikai trīs kolektīvi, un mēs tajā skaitā, saņēmam diplomus. Bet vairāk bijām

saviļņoti, saņemot skatītāju simpātiju balvu. Pati balva bija no krāsainām zīlītēm un brokāta diegiem izšūta Dievmātes svētbilde. Festivāla rīkotāju dāvināto keramikas trauku atdevām «Rīdzeniekam», lai arī viņiem kas tiktu.

No citiem kolektīviem, kuru uzstāšanās dabūjam redzēt, patika franču kolektīvs un viena poļu kapela.

Patika arī abas skaistās poļu pilsētas. Nav tainība tiem, kas ar nicību runā par Poliju, droši vien tirgoņi, kas neko vairāk par Polijas tirgiem neredz. Sopotā un Gdanskā ir ļoti tīras, skaistas un sakoptas pilsētas, ar skaistiem arhitektūras pieminekļiem. Zied milzums puķu, ko mēs saucam par «ruožām», pareizi laikam kārsu rozes. Uzņēma mūs, guldināja un ēdināja lieliski, kaut arī paši rīkotāji teica, ka viņiem esot grūts gads un atvainojās par pieticību.

Bet arī mēs nebūtu aizbraukuši bez labvēļu atbalsta. SIA «Agroapgāde» un tās vadītājs J. Šņepsts atvēlēja mikroautobusu un šoferi, kura spējas diennakti vadīt mašīnu bez gulēšanas mēs varam tikai apbrīnēt. Patlabākāko bija rajona

valde un, vispār, visu palīdzību mēs saņēmām Preiļos. Ko nevar teikt par pašu pilsētu — Līvāniem.

Sestais kolektīva pastāvēšanas gads atnācis ar atzinību starptautiskā mērogā. Bet pašu mājās stipri ieinteresēties par turpmāku sadarbību ir «Rīdzenieks», jo gribot dejojot «dzīvas» mūzikas, nevis ierakstu pavadījumu.

Attēlā: no Polijā piefotografētās filmiņas nelaimīgā kārtā nekas nav iznācis, atmiņai palicis tikai videoieraksts. Bet šādu fotogrāfiju «Jūlijs» pirms braukšanas sūtīja festivāla rīkotājiem, kad viņi vizuāli vēlējas iepazīties ar pretendentiem uzstāties. No kreisās: Jūlijs Stikuts, kapelas vadītājs, Helēna Stikute, kura spēlē ar dažādām eksotiskām, bet latviskām lietām, kā, piemēram, kazas kāju, kontrabasa valdnieks Laimonis Kārklīns, solists Raimonds Krasinskis, bungu saimnieks Edgars Podkočis, vijolnieces Ingrīda Muļņiece, Dagnija Jonāne un Gita Jeļisejeva, kas spēlē cītaru.

Lauku kapelas «Jūlijs» iespaidus

Polijā pierakstīja

L. Rancāne

ZIŅAS

• Latgaļu literatūras izdevniecība Preiļu centrālo bibliotēku un rajona bibliotēkas iepriecinājusi ar dāvinājumu — tās izdotām grāmatām par 200 latiem.

• Livāņu mazie dziedātāji — ansamblis «Ceiruleits» ar prieku uz zinājuši par sava sponsora — Serkova firmas — labvēlību. Savā laikā, braucot uz festivālu Itālijā, «Ceiruleits» aizņēmas no šīs firmas naudu. Pēc atbraukšanas daļu no šīs summas firma jau dzēsa. Ansamblis nelielu daļu atmaksāja, bet par atlikušo parādu firma nesen paziņoja, ka arī tas tiek dzēsts. Ansamblis «Ceiruleits» ir ļoti pateicīgs Serkova firmai.

• Naktī uz 15. augustu apvienības «Apsardze» darbinieki aizturēja kādu Z., kurš mēģināja nozagt alkoholiskos dzērienus kafējnicā «Zeltene».

DĀVINĀJUMS

Rajona centrālā bibliotēka saņēmusi vērtīgu dāvinājumu. Vēsturnieks A. Anspaks, kuru no publikācijām pazīst arī mūsu lasītāji, uzdāvinājis dažādas grāmatas. Piemēram, unikāls izdevums ir «Latvju rakstniecība portretēs», kurā var smalki iepazīties ar latviešu rakstniekiem, sākot no pagājušā gadsimta līdz šī gadsimta divdesmitajiem gadiem, ievietotajos fotoattēlos vēsture runā tieša, bez vēlāku gadu pielabojumiem un pārveidojumiem. Par ļoti vērtīgu grāmatu bibliotēka atzīst arī 1884. gadā izdoto «Istorija Livoniji s drevniešu vremeņ». Ir grāmata par latviešu skolu vēsturi (Vidzemē) laikā no 1700. līdz 1923. gadam, kā arī par skolām pārkrievošanas laikā no 1885. līdz 1905. gadam. Uzdāvināts konversācijas vārdnīcas viens sējums. Līdz šim bibliotēkā nebija neviena K. Raudives darba, bet tagad būs divas grāmatas: «Pārpersonīgais un personīgais» un «Dzīves kultūrai». Bibliotēka dāvinājumā saņēma arī Alberta Sprūdža stāstu krājumu «Asaru liekņa» ar paša autora ierakstu Augustam Laiviņam un dažādās citas grāmatas.

Rajona centrālās bibliotēkas direktore Ināra Batarāga teica, ka tik vērtīgu dāvinājumu bibliotēka nesot līdz šim saņēmusi. Bet pats vēsturnieks A. Anspaks to nolēmis, kad uzzinājis, ko bibliotēka ir sākusī darīt sava novada izzināšanā, un juties patīkami pārsteigts, cik materiālu divos gados bibliotēkai jau izdevies savākt.

L. Rancāne

Pirts tomēr vajadzīga

Jau no marta vai aprīļa, labi neatceros, Preiļos nedarbojas pirts, apmēram no tā paša laika «pazudis» arī siltais ūdens, izņemot siera rūpnīcas kvartālā. Esmu galīgā iznīcumā, jo nav kur mazgāties un laimam būs jāgriežas pēc medicīniskās palīdzības ādas slimības ārstēšanai. Kā būs uz priekšu — nav zināms.

Pilsētas valdes darbinieces paskaidroja, ka jaunā pirts piederot rajona pašvaldībai, bet ko tad tā ar šo iestādījumu dara? Šāds jautājums interesē daudzus.

Ja jauno kompleksu nav iespējams «iekustināt», tad varbūt kādu var ieteikt šāds fakts: kad to cēla, cilvēki mazgājās vecajā pienotavā aiz parka. Varbūt atjaunot to visu? Bijām vismaz apmierināti. Kāds uzņēmīgs prelietis varētu pasniegt mums šo dāvanu. Pirts pie mums esot bijusi pat grūtājos kara gados, vai tagad ir vēl silktāk?

A. Logins
Tādi jautājumi dzirdēti ne tikai no šī lasītāja vien. Tālab pirmais zvans tagadējiem šī kompleksa saimniekiem. Atbild priekšsēdētāja vietnieks I. Meluškāns:

— Pabeigta materiālu gatavošana privatizācijai. Mūsu noteikumos galvenā prasība, lai jaunais īpašnieks saglabātu pirts kā tādas nozīmi. Procedūra līdz tam var ielīgt, jo pēc likumiem pretendenti var pieteikties divu mēnešu laikā. Tie varētu būt tagadējie nomnieki, agrākie pirts un apbūves platības īpašnieki. Ja viņi atrodas jau drīzumā, process būs īsāks. Taču jāpiebilst, ka iespējams gribētājus iegā-

UZVARĒS, KURŠ PĀRKLIEGS?

Pārdomas paju sabiedrības «Dubna» likvidēšanas virpuli labības novākšanas dienās

No ekonomiskā viedokļa raugoties, agrākais Upmalas pagasta kolhozs «Dubna» un arī uz tā mantojuma izveidotā paju sabiedrība nebija starp stiprajām. Arī darbos nemēģināja aizsteigties citiem priekšā. Dzīvoja kaut kur zem vidējās līnijas. Un tomēr varēja atļauties gan daudz lopu turēt, gan audzēt daudz labības, gan arī celt saimniecības ēkas — fermas, kaltes, darbnīcas; gan arī tikpat kā no jauna izveidot ciematu upes krastā, kur dzīvi iegrozīja pēc pilsētas parauga — ar centrālo apkuri dzīvokļos, ar ēdnicu. Atbilstoši tam visam gandrīz uzcēla arī modernu un plašu administratīvo ēku ar kultūras iestādēm — kā citiem bagātajiem kaimiņiem.

Toties tagad nezina, kā no visiem šiem labumiem tikt vaļā. Paju biedri pieņēma lēmumu, ka no 10. augusta sabiedrību likvidēs. Vairs nav valdes un priekšsēdētāja, ir likvidācijas komisija un tās priekšsēdētājs. No sabiedriskā ganāmpulka, paldies Dievam, tikts vaļā, lielākā vai mazākā mērā ar to apmierināti visi. Grūti kļājas ar tehnikas sadalīšanu vai privatizēšanu — gribētāju ir vairāk nekā traktortehnikas un piekabināmā aprīkojuma. Pusbēda ir arī iztukšotās lopu novietnes — tās var pabūt mierā, izņemot dažas, mazākas, ko kāds jau paguvis nopirkt. Bet zeme palikusi, tā nekur nevar aiziet. Palikusi ar visu ražu, kura no steidzīgi vācama un...

Jā, ko darīt tālāk? Laikam jau labību pārdot, lai nosegtu kādu daļu parādu. Reizē vācami arī paju biedru piemāju lauki. Bet ar ko, ja nav tehnikas?

Paredzot iespēju, ka paju sabiedrība beidz eksistēt, jau pirms šī akta izsludināšanas izveidotas divas zemnieku kopdarbības sabiedrības un arī reģistrētas, kokapstrādes sabiedrība, mehanizatori izveidojuši savu, koncentrējot tajā visu tehniku. Zemnieku kopdarbības sabiedrības palikušas bez tehnikas. Sevišķi to pārdzīvo tā no viņām, kuras priekšgalā kaimiņi izvirzījuši Eduardu Kudiņu. — «Pūgas»: no pieprasītajiem traktoriem un piekabes inventāra, autobusiem un automašīnām, kalnēm un kombainiem vēl nav nekā, lai gan šī sabiedrība pastāv kopš 9. jūnija.

Kā tas gadījies? Uz vietas izdevās uzzināt, ka vienā no pēdējām paju sabiedrības kopsapulcēm paju biedru vairākums nobalsojis par atsevišķas mehanizatoru apvienības izveidošanu un atteicis

atdalīt pieprasītos traktorus. Tācis nolemts arī tas, ka traktorus, kuri nodoti lopkopības fermu rīcībā, pēc lopu realizēšanas laidīs izsolē. Bet tagad, kad vācama labība, likvidācijas komisija vispirms grib parūpēties par nesadalīto lauku nokopšanu, kas nemaz tik viegli nenāk, jo ne vien tehnika nav istā darba kārtībā, bet tai nav arī degvielas, eļļas. Pie reizes varot vākt arī individuālos laukus, pie tam lēti — par 7,5 latiem par hektāru.

Tiktāl viss būtu skaidrs. Taču gan «Pūgu» vadītājs, gan šīs sabiedrības valdes loceklis Voiceks Dzenis un Aloīzs Gavars ir citās domās — viņu kopdarbības sabiedrības intereses tiekot apzināti bremzētas un traucētas.

Stāsta A. Gavars:

— Man pašam ir vienpadsmit hektāri rudzu, bet nevaru tos novākt, jo visus kombainus sagrābusi viena grupa. Kāpēc man vēl no kāda jānomā tehnika, ja tāda mums pienākas kā kopdarbības sabiedrībai? Mēneša laikā mums vajadzēja nošķirt pieprasīto tehniku. Pie tam — pieprasījām pašu nepieciešamāko. Ja jau mēs paņēmām daļu no paju sabiedrības zemes — pret to iebildumu nebija, tad arī tehnikas daļa pienākas. Citādi — katastrofāls stāvoklis.

Tika izteiktas pretenzijas par to, ka arī izsolē iekļautie traktori tikusi iztirgoti bez viņu ziņas, jo, klistot baumas, ka tas, uz kuru bijuši pieteikušies, nonācis pavisam citu cilvēku rokās. Saskaņā ar noteikumiem katra priekšmeta izsolē piedalās visi tie, kuri reģistrējušies, ja kāda no dalībniekiem nav klāt, ja viņš nav atteicies rakstiski, tad jāatliek izsole.

— Attiecībā uz mūsu kopdarbības sabiedrību, — turpināja A. Gavars, — varu vēl piebilst, ka to esam izveidojuši bijušā mazā kolhoza «Miers» teritorijā, kurš apvienojoties nenāca ar tukšām rokām — mums bija četri kombaini un piecas automašīnas, bija arī traktori — atpakaļ nevaram dabūt pat vienu kombainu. Galu galā mums ir tiesības uz visu savu mantu, ne tikai apmēram astoņiem simtiem hektāru aramzemes.

E. Kudiņš papildināja:

— Ar savām pretenzijām griežamies rajona tautas tiesā, tur laipni paskaidroja: ar tādām lietām nedarbojamies, ir saimnieciskā tiesa. Nekas cits neatliek, ja skaidrību nevaram atrast uz vietas. Kaut arī braukāšana uz Rīgu nav nemaz tik vienkārša. Starp citu, kolēģiem, kuri savu kopdarbības sabiedrību

veidoja agrāk, nekādu problēmu nav, uz tās fona liekas, ka mums tiek likti īpaši šķēršļi. Jāsaka, ne sevišķi lielu patiku atstāja nu jau bijušās paju sabiedrības vadība, un, šķiet, neko labu nesagaidīsim arī no likvidācijas komisijas.

Tālāk sarunu biedri pamatoti taujāja, ar kādām tiesībām grupa, kura sevi pasludina par servisa organizāciju, var pievākt visu tehniku, bet citus atstāt bešā? Kāpēc viņi grib būt labāki un citiem uzspiest savu saimniekošanas variantu? Vai patiešām bijušie laukokopji, mehanizatori, kalšu un citi strādnieki uz savas zemes nedrīkst strādāt, kā atzīst par labāku?

— Par mehanizācijas servisa likteni mēs labi zinām no kaimiņu — Vārkavas paju sabiedrības pieredzes, kad vienā jaukā brīdī katrs ņēma savu traktoru un izklīda uz visām pusēm, atstājot likteņa ziņā mehāniskās darbnīcas, — bilda sarunu biedri. — Kas paguva, kam skajāka rīkle — tika pie tehnikas, kas bija kautrīgāks — rokas vien noplātāja.

Tika kritizēta arī kokapstrādes sabiedrības politika, jo tā tāpat pretendējot uz graudu kombainiem.

A. Gavars turpināja:

— No 10. augusta paju biedrība likvidēta, vajadzēja sarīkot sapulci, lai valdes priekšsēdētājs atskaitās par padarīto, lai mēs zinām, kas un kā — bet viņš ir pazudis. Klist visādas tumšas runas. Arī kā bijušais komunisti viņš taču deklarēja, ka visur un vienmēr atzīst patiesību. Mēs priekšsēdētāju pēdējo reizi redzējām pie kantora dedzinot papirus.

Sagaidījuši likvidācijas komisijas priekšsēdētāju Aivaru Gavaru, vīri sanāca viņa kabinetā. Tā bija vētraina tikšanās, kad visi runā, pareizāk sakot, kliedz, bet viens otru tikpat kā nedzird. Kad prāti mazliet atdzisa, amata vīrs ņēma rokā «Pūgu» pieprasījumu un sāka atzīmēt, ko tad tomēr var piešķirt šai kopdarbības sabiedrībai: kalnēs paliek uz vietas, var iedalīt divus kombainus. Izrādījās, ka arī traktori nav problēma, par piekabes inventāru nerunājot. Vērojot šo ainu, biju spiests domāt, ka taisnība vien bijusi tam, kurš teica, ka tikai ar skaļu balsi var ko panākt. Laikam jau lauku klusuma veidojas tāda tradīcija. Saklīdzoties (jo telefonu nav) no sētas uz sētu.

Kad apmeklētāji bija aizgājuši, palīdzu Aivaru Gavaru atbildēt uz dažiem jautājumiem. Viņš pastāstīja, ka izveidota atsevišķa kok-

apstrādes sabiedrība, ka šīs ražošanas iecirknis bijis vienīgais, kas devis peļņu, ka var veikt jebkuru pasūtījumu, līdz pat mēbeļu izgatavošanai, bet pēc patstāvības iegūšanas pašiem bija jāpabeidz ēku būvdarbi un tagad, ar atraisītām rokām, varēs jau daudz labāk strādāt. Viņu, šīs sabiedrības vadītāju, pierunājuši uzņemties likvidācijas komisijas vadīšanu:

— Situācija ir ļoti traģiska, tas ir neapstrīdams fakts. Paju sabiedrība atstājusi mantojumā ļoti lielus parādus, ka nemaz nevar saprast, kā tie radušies. Es nosaukšu. «Daugavpils dzirnavniekam» ir apmēram divi tūkstoši, Daugavpils gaļas kombinātam neizprotamā kārtā septiņi simti latu, 13500 latu parādā par elektroenerģiju — vakar visiem objektiem atslēdza strāvu, atstāja tikai mehāniskajām darbnīcām un kalnēm. Tagad uzdevums numur viens — novākt labību. To neviens nepiedos ne man, ne citiem, kas tagad ir valdes vietā. Meklējam degvielu, eļļu. Bijušais paju sabiedrības priekšsēdētājs nav nodevis ne zīmogu, ne kādus dokumentus, ne vieglo automašīnu — braukāju ar velosipēdu. Šodien man pirmā oficiālā darba diena, cilvēki nāk un iet, katram kāda sava vajadzība — ļoti saspringta situācija. Jau divas nedēļas kā esmu spiests kārtot saimniecības lietas, jo viss bija atstāts likteņa varā. Mums ir tā, ka paju kapitāls pārsniedz sadalāmās mantas vērtību. Pat pie mums, sabiedrībā «Zars», kura izveidota uz kokapstrādes ceļa bāzes. Arī mehanizatoru kopdarbības sabiedrība «Zemes arājs», ko vada Antons Onckulis, ir līdzīgā situācijā.

Todien no sarunām ar daudziem citiem zemnieku kopdarbības sabiedrības «Pūga» biedriem, Selgu ģimeni un citām uzzināju, ka lauku cilvēks joprojām pieturas pie vecā likuma: «Ne mana cūka, ne mana druva», ja tas neskar tieši viņu intereses, arī tad, ja runa ir par tādu orgānu veidošanu, kuriem uzticēt kārtot kopīgās intereses un rīkoties ar kopīgo mantu. Un vēl ko ļaunāku — zemapziņā tagadējais zemnieks palicis tas pats kopsaimniecības vergs, nevar atbrīvoties no saprašanas, kas viņam iepotēta gadu desmitos.

Klaigāt pie izdevības visi proram. Bet mums ir arī tiesības pārbaudīt, kā pilnvarotie pilda pienākumus, vai tas atbilst pilnvarotāju interesēm, kā viņi izskaidro to vai citu soli.

A. Rancāns

Sāk apspriest pensiju jautājumu

13. augustā pirmoreiz kopējā sēdē apspriedās valdības izveidotā komisija pensiju un pabalstu reformas izstrādāšanai.

Kā informēja labklājības ministrs Jānis Ritenis, komisijas pamatuzdevums ir gatavot ziņojumu un likumprojektu par pensijām, kas valdībai jāiesniedz jau līdz 3. septembrim.

Kā atzina J. Ritenis, viss atkarīgs no papildu līdzekļu sagādes. Pašreizējā valdība ir pārņēmusi valsti, kurai ir tukša kase, gada beigās gaidāms liels budžeta deficīts. Tomēr pensiju problēmai līdzekļu nepieciešams atrast. Valdības pirmajā sēdē augusta sākumā nolēms, ka pensionāru materiālā stāvokļa uzlabošanai līdz gada beigām jāsadā 10-12 milj. latu. 3. augusta valdības sēdē nolēma, ka papildu nauda jānovirza pensiju diferencēšanai un paaugstināša-

nai vidēji par 16,7%.

Sēdē izskatīti pensiju paaugstināšanas varbūtējie varianti. Izspriesti pensionāru federācijas un arodbiedrību savienības pārstāvju, kā arī ministrijas speciālistu priekšlikumi, kā iekļaut lidzējus pensionāru materiālā stāvokļa uzlabošanas sistēmā.

Labklājības ministrija pauž bažas arī par apkures sezonas sākumu. Tā kā atrast visus nepieciešamos līdzekļus nevarēs, jāapsver, kāda varētu būt palīdzība no Eiropas kopienas.

Runāts arī par papildlīdzekļiem, ko vajadzētu nodrošināt no humānās palīdzības, jo pagaidām Labklājības ministrija no tās maz ko saņem.

Nākamā komisijas sēdē paredzēta šonedēļ. Pēc iepazīšanās ar izteiktajiem priekšlikumiem, risināmos jautājumus konkrētizēs.

J. Ritenis izteica gandarījumu par notikušo sēdi, jo atrasts dialogs gan ar pensionāru federācijas, gan arodbiedrību savienības pārstāvjiem. Tas esot svarīgi kopī-

ga jautājuma konstruktīvā risināšanā.

Pēc pensionāru federācijas ieskatiem, pašreizējais likums par pensijām nedarbojas. Tas, ko saņem pensionāri, uzskatāms par pabalstu, nevis pensiju, izteicās federācijas priekšsēdētājs Jānis Porietis.

Pensionāros bažas viešot tas, kā paredzēts šo problēmu risināt. Palielinot apgrozījuma nodokli līdz 18%, veidojas situācija, ka pensionāri iespējamo pensijas pielikumu zaudēs kā pircēji, jo piektdaļu preces cenas veidos šis nodoklis. Federācija uzskata, ka akcents jāliek uz jau noteikto nodokļu stingrāku iekasēšanu. Pamatots ir uztraukums, ka ziemā pensionāru stāvoklis var kļūt katastrofāls. Daudzi pensionāri, kas pagaidām cenšas nokārtot visus maksājumus, līdzekļu trūkuma dēļ var kļūt par nodokļu nenaksātājiem. Tas savukārt var apdraudēt vietējo pašvaldību budžetus. Tādēļ šie jautājumi jārisina kompleksī.

«Diena»

Daudzpusīgs talants

Pirms trim gadiem mūsu laikrakstā parādījās Kārļa Ārgala-Straumēna vārds. Tas saistījās ar Augusta Smagara brīnišķīgā dzejola «Pie ezeriem ziliem» publikāciju. Jaunā komponista dziesma piedalījās «Mikrofona-90» aptaujā.

Šoreiz par iemeslu stāstījumam ir «Dziesma Dievmātei». Elzas Stērstes dzeja un Kārļa Ārgala-Straumēna mūzika ļāva pagājušajā gadā Ratiņa aptaujā šai dziesmai būt par vienu no laureātiem. Vairākus mēnešus tā bija aptaujas favorīte. Un līdz ar to latviešu sakrālajā mūzikā par vienu izteikti populāru un 17. smu vairāk. Protams, tā nav domāta liturģiskajiem dziedājumiem, bet tomēr spēj ievirzīt gan izpildītājus, gan klausītājus garīgā gaisotnē.

— Es visur pats saviem spēkiem esmu sities cauri. Mācījies Jēkaba Mediņa mūzikas vidusskolā, vēlāk — privāti pie skolotājas Maigas Grietenas. Mani vecāki nekad nav bijuši pret dziedāšanu, viņi mani sapratuši. Tas ir ļoti daudz, — saka Kārlis.

Viņš ir dziedājis vairākos estrādes ansambļos gan Siguldā, gan Jelgavā, gan Bauskā, gan Ādažos. Bijis Valsts deju ansambļa «Daile» vokālās grupas dalībnieks.

Runājot par solistu un komponistu K.Ārgalu-Straumēnu, ir jāpiemin vēl viena aizraušanās — kinoamatierisms. Paša uzņemta ma ļauj pilnīgāk izteikti savas domas un jūtas, savus uzskatus. Tieši tādēļ Kārlis ņēma kameru

rokās un sāka filmēt. Vairākus gadus viņš aktīvi darbojās VEF Tautas amatieri studijā un par radošo izausmi ir pateicīgs studijas vadītājam Ilmāram Geistaram. Piemēram, filmas «Manā ceļā, kur prieks» un «Dziesmotais ceļš» tapušas koncertceļojuma laikā Sibīrijā, savukārt par braucienu uz Vāciju stāsta filma «Rīga dimd Vāc zemē». Filma «Sapņu tramvajs» atnesa uzvarētāja laurus. Veidota arī filma par estrādes dziedātāju Noru Bumbieri. Kārļa uzņemtas ir filmas «Latgales motīvs», «Dzied Kaža jeb māksla prasa upurus». Viņa filmogrāfijā ir divi desmiti kinofilmu.

K.Ārgals-Straumēns ir estrādes festivālu «Gaujas atbalss» 1984. un 1987. gada laureāts un Tīras estrādē rīkoto festivālu «Gaujas laivinieks» režisors. Tagad, dzīvodams Gaujas krastā, viņš izsprieda, kāpēc Gaujas laivinieks nevarētu atzīnāt atbalsis līdz Gulbenes rajonam? Un viņš to nerimīgi dara. Dzīvesbiedre Linda atzīstas,

kā nekad neesot varējusi iedomāties, cik tas prasīs daudz laika, pūļu, arī materiālo izdevumu. «Gaujas laivinieka» viesu vidū bija Eduards Rozenštraus, Nora Bumbiere un Viktors Lapčenko, Antra Ozola un Adriāns Kukuvas, «Lauku ielas diksilends» Ivara Mazura vadībā un citi.

Eksrīdzinieks Kārlis Ārgals-Straumēns saimnieko Lizuma «Gaujamaliešos». Par saimniekošanu viņš saka:

— Mēs abi ar sievu esam apmierināti, ka radās iespēja dzīvot laukos. Un kur nu vēl te — «Gaujamaliešos», kur garām likumo Gauja. Esmu katolis un ļoti ticu, ka ikgada svētkoļojums uz Aglonu Jaunavas Marijas debesis braukšanas svētkos dod man spēku un svētību. Ja esmu bijis tur, tad togad dzīvē un iecerēs paredzama izdošanās, ja nē, tad — otrādi, — tā komponists par Aglonu.

Kārlim Ārgalam-Straumēnam izdošanos vēlot, Voldemārs Romanovskis

DZIESMA DIEVMATEI

Kārļa Ārgala-Straumēna mūzika
Elzas Stērstes dzeja

Krievijā strādnieks trīsreiz lētāks nekā Latvijā

Divas maltītes McDonald's restorānā var ieturēt ierindas maskavietis, kurš saņem minimālo mēnešalgu. Pēc šiem diviem apmeklējumiem visi naudas krājumi būs izsīkuši. Krievijā strādājošā minimālā alga ir 7740 SUR mēnesī jeb aptuveni 1032 LVR, kas ir trīsreiz mazāk nekā visnabadzīgākajam Latvijai brālim ar tā 3000 LVR.

Ar šādu naidīgu kabatā maskavietim par hamburgeriem atliek vienīgi sapņot un ikdienas ēdienkartē pārsvāra iekļaut milzu izstrādājumus. Maize un maizes produkti ir gandrīz vienīgie, kuru ražošanu valsts projorjām dotē, ierējot šim nolīkam milzu summas, tādēļ šo produktu cenas ir pretinā ar aprēķiniem, ka Maskava ir viena no dārgākajām Eiropas galvaspilsētām. Piemēram, kukulis maizes caurmērā maksā 50 Krievijas rubļu (aptuveni 7 LVR), savukārt 1 kg milu — 150 Krievijas rubļu jeb 20 LVR.

Bet desu cienītājiem par kilogramu vislētāko sardeļu nāktos atdot vismaz ceturto daļu minimālās algas, aptuveni 2000 SUR. Tāpēc daļa maskaviešu kļuviši par veģetāriešiem — gan ne savas pārliecības dēļ. Arī siera kilograma maksā vairāk nekā 2 tūkstoši SUR. Piens ir lētāks — 150 SUR litrā, taču jāreķinās ar to, ka šķaidījuma pakāpe būs sasniegusi maksimumu. Pēc tā nobaudīšanas cilvēks jūties ne ēdis, ne dzēris, bet reizēm arī ne dzīvs, ne miris. Nereti presē parādās paziņojumi par pienam pievienotajām antibiotiskajām vielām, kas katrā ziņā par labu lietotāja veselībai nenāk.

Cilvēka maņu orgāni sāk dumpoties, tikko to saimnieks tuvojas kādam no Maskavas pārtikas produktu veikaliem. Tajos pircēju sagaida pilsētas izgāzuvēs

cienijs smārds, mušas un ēdienu paliekām rotātas lētes, kā arī samērā nabadzīga izvēle. Vakaros ir grūti nopirkt maizi, arī piena produkti veikalos plauktos atrodami vienīgi agrās rīta stundās. Savukārt ārzemju firmu iekārtoto pārtikas veikalos izaicināto spožās durvis lielākajai daļai maskaviešu ir slēgtas, jo tajos bez piepūles vienā gājienā var atstāt summu, kas pielīdzināma ekspertu aprēķinātajam fizioloģiskajam izdzīvošanas minimumam Krievijā. Tā saskaņā ar dažādu informācijas avotu sniegto svārstās no 12 900 SUR līdz 19 000 SUR. Bet Krievijā 30% iedzīvotāju dzīvo zem šī iztikas minimuma robežas.

Savukārt patērētāja grozs Krievijā ir 44 000 SUR. Vidējā alga, kā pasūtīja Darba ministrijas Budžeta organizāciju apmaksas pārvaldes priekšnieks Jurijs Rjabiniņš, Krievijā ir 37 000 rubļu. Viņš nespēja nosaukt pat aptuveno vislabāk apmaksāto personu mēnešalgas, bet, acīmredzot, tam jābūt samērā lielām, lai vidējā alga būtu trīsreiz lielāka nekā summa, ko saņem trešdaļa valstī dzīvojošo. Pēc neoficiālām ziņām, augustā valsts amatpersonu (vicepremjeri, prezidenta aparāta darbinieki) mēnešalga ir 95 līdz 100 tūkstoši SUR.

Tā kā minimālā pensija (14 620 SUR) Krievijā ir gandrīz divas reizes lielāka par minimālo algu, tad mātes un tēvi, kas jau iegājuši vecvecāku un pat vecvecvecāku kārtā, ar savu pensiju turpina uzturēt savus izgausošos un strādājošos loļojumus. Pensijām atšķirībā no algām ir noteikts maksimālais lielums, un tas ir 43 860 SUR. Ja personai ir 40 gadu darba stažs, pensijas minimālais lielums pieaug līdz 17 544 SUR, bet maksimālais — 52 630. Vidējās pensijas

lielums ir 27 000 SUR. Tādus datus par pensionāriem sniedza Darba ministrijas Dzīves līmeņa un iedzīvotāju sociālās aizsardzības pārvaldes priekšnieka vietnieks Igors Duda.

Krievijas ekonomikas ministrs Magameds Jusupovs Maskavā notīkušajā seminārā par sociālo politiku apgalvoja, ka nākotnē sliktāk nebūšot, jo Krievijā beidzoties dzīves līmeņa straujas krišanās periods. Daļēji viņa secinājums balstījās uz pēdējā laika novērojumiem, ka dolāra kursu nav ietekmējusi pat naudas reforma un tas pakāpeniski samazinās. Pašlaik tas jau ir noslidējis zem tūkstoš rubļiem par vienu dolāru. Vienlaikus inflācija Krievijā turpina augt, ņemot par finanšu stabilizāciju runāt ir pārāgi. Jūlijā inflācija bija 19%.

Paralēli inflācijai Krievijā aug arī bezdarbs. Kā pasūtīja Iedzīvotāju nodarbinātības komitejas galvenais speciālists Igors Lukošovs, 1992. gada otrā pusgada beigās Krievijā bija reģistrēti 202 800 bezdarbnieki, šī gada 1. jūlijā to skaits sasniedza 717 108. Pēc ekspertu aprēķiniem, slēptais bezdarbs Krievijā ir aptuveni 2,5 miljoni (slēptā bezdarba procentus veido beztermiņa bezalgas avarinājumos atļautie lielo rūpnīcu uzņēmumu strādnieki). Speciālisti par Krievijai pieņemamu uzskata bezdarba līmeni no 5 līdz 6 miljoniem, t. i., aptuveni 5% no darbaspējīgo iedzīvotāju skaita.

Bezdarbnieks pabalstu saņem divpadsmit mēnešus. Pirmos trīs mēnešus to izmaksā 75% no iepriekšējā darba vietā saņemtās algas. Nākamos četrus mēnešus 60%, bet atlikušos — 40%. Taču bezdarbnieka pabalstam ir jāiekļaujas minimālās un vidējās algas robežās.

«DIENA»

Ignats Zariņš

Agloņa tālo dienu atblāzmā

Turpinājums.
Sākums 29. jūlija, 3., 10.,
12. un 17. augusta numuros.

Nē, nē! Tas nu ir par daudz! Jūtu degsme bija nomākusi saprātu. Broks nospieda gāzes pedāli līdz pašai grīdai. Motors ierēcās kā sanīknots lauva, un autiņš ar traku joni rāvās uz priekšu. Spidometra šautra aizslīdēja garām skaitlim simts un turpināja kāpumu. Nu šādā skrējienā Broks atrāvās no visa liekā, kas traucēja viņa līdzsvaru, jo nepārtraukti bija jāvēro ceļš un situācija uz tā, kas mainījās ik sekundes desmitdaļu. Nemaz nemanot, bija sasniegti Zaļmežnieki. Pēc pāris minūtēm jāseko pagriezienam uz Višķiem: uz Daugavpili un atpakaļ Broks parasti brauc caur Višķiem. Pirmkārt, te ir tuvāk, jo šis ceļš būtībā ir diagonāle, nevis taisnleņķa katetes, kuras metru pēc metra būtu jānomēra, braucot caur Rušonu un tad pa labi nogriežoties uz Somersetu. Otrkārt, braucot caur Višķiem, nav laika snaut: kalns, leja, kāpums, pagrieziens pēc pagriezienu, likums pēc likuma. Tā vien skaties, ka neuztriecies kādam gājējam vai braucējam virsū. Bet tur, caur Rušonu, šoseja taisna kā slīga, tādēļ arī vienmuļa un neinteresanta. Taču šoreiz viņš nogulēja isto brīdi un vietu un attapās tikai aiz Špogiem, ko cienījamais izdevējs kartogrāfs Mantinieka kungs savās ceļu kartēs konsekventi uzrādīja «Spugi», nevis «Špogi», kā šo apdzīvoto vietu sauc visas apkārtnes iedzīvotāji.

Nu, ko? Kas nokavēts, tas nokavēts. Ir labi, kā ir, nodomāja Broks. Un ja nu jābrauc caur Rušonu, tad viņš apstāties uzkalnā pie Aglonas kapsētas. Sen tur nav būts. Sen nav lūkota šī ainava.

Kad bija sasniegta Somerseta, diena jau sliecās uz vakaru. Ēnas pāri ceļam krita garas un smagas, un šķita tādas divainas, krustu šķersu sametušās. To forma mainījās ik mirkli atkarībā no vērotāja atrašanās punkta. Nervozākās sievietes kājas cēla augstāk nekā parasti un soļus spēra piesardzīgi, it kā aiz tiem mānu šķēršļiem pēda patiesi varētu aizķerties un tad sekotu nenovēršamais blāc! taisni putekļos iekšā.

Visas žīdu bodītes jau bija ciet, izņemot Avseja Vainera un Nofona Kagana tirgotavas. Tie vēl cerēja sagaidīt kādu aizmāršu, kaut gan potenciāla pircēja nekur nemanīja. Toties Mazura restorāns dūca un spindzēja kā bišu strops. Pie slitas stāvēja piesietī vairāki zirgi, iejūgti droškās, līnijdroškās un parastajos sūdu ratos. Turpat blakus savus braucējus gaidīja savs desmits velosipēdu. Logi atvērti vaļā. Pa tiem plūda tabakas dūmi, skaļas balsis un lielīgas runas.

Vietējā dzertuvē sācies karstākais darba cēliens. Ludviks un Boleslavs Mazuri, tēvs un dēls, svīzdami raujas pa savu peļņas «anštalti». Klienti iegriezušies iedzert un uzkost. Tālab tēvs ar dēlu cep un šmorē. Cep pankūkas un pīrādziņus. Šmorē cūkgaļas cepeti un teļa cisku. Lej un iznēsā alu un sīvo. Steidzas abi, cik vien jaudas kaulos, nemaz nenojauzdam, ka sarkanā himēra maz, gaužām maz laika atvēlējuši viņiem rūpēties par savu klientu labsajūtu un pašiem savu labklājību: viens no abiem Mazuriem pēc nepilna gada jau būs ietupināts Daugavpils čekas pagrabā, bet otrs pēc divpadsmit mēnešiem un sešdesmit dienām, čekistu nobendēts, atdusēsies dzimtās zemes kapu kalniņā. Tas būs pēc gada. Bet šodien ir trešdiena, 1940. gada 12. jūnijs.

Ir tak ļaudīm lieka nauda, ja jau šurpu saskrējuši, nodomāja Broks un lēnītēm ripināja uz priekšu. Pa smilšainajām sānieliņām, rokās saķērušies ar savām biklajām jaunulēm, pastaigājās dažī ģimnāzisti, neskatoties, ka rīt viņus gaida eksāmens. Pamanījuši tik pazīstamo bēemvešniķu, viņi steidzās nozost krūmos, taču ģimnāzijas direktora vērigā acs jau bija fiksējusi slaiustus.

Ceļu meistars Verdiņš savas divstāvu mājas pagalmā tīra, slauka un spodrina savu jauno simtdivdesmit piecu kubikcentimetru klases motociklu. Tāds braucamais maksā ap septiņi simti latu, spriež kulisībā Broks. Bet kur tad Verdiņš tādu naudu rāvis? Ģimenē viņš esot vienīgais pelnītājs. Nujā! Kas māk, tam nāk. Brokam iešāvas pretā, ka viņš nevienu pašu reizi nav redzējis Verdiņu baznīcā. Vai tas varētu būt, ka viņš ir bezdievis? Pilnīgi var būt, ka Verdiņš bija bezdievis. Bet Broks pat sapnī nenosapņoja un nemaz neiedomājās, par kādu nelieti un slepkavnieku Verdiņš apliecinās sevi pēc gada. Un kur? Turpat Aglonā. Aloiza Broka acu priekšā.

Nogrieziens autiņi ceļmalas labajā pusē un izslēdzis aizdedzi, Broks atkal aizkūpināja papirusu un izkāpa no mašīnas. Te bija tas vietējais ģeogrāfiskais punkts, no kura ģimnāziju varēja aplūkot kā uz delnas. No šīs vietas 1933. gada vasarā savu auklējumu viņš bija rādījis bīskapam Sloškānam, kas otro reizi ciemojās Aglonā. Otro pēc atgriešanās no Golgātas gaitām Krievijā.

Bet foreiz ģimnāzijas labais spārns vēl nebija pabeigts. Tālab pati ēka izskatījās gluži kā putns ar aizlauztu spārnu, kas, bikli skatīdamās apkārt, mokās ar nespēju pacelties debēs, kurp viņu aicina senču asinis.

Izrādīdams un aprakstīdams apkaimi, Broks vienlaikus arī klāstīja, kā viņš te darbojies un kā turpmāk darbojosies.

Taču Sloškāns gaužām vienalīdzīgi izturējās pret šo ainavu ar ģimnāzijas ēku centrā un paša Broka darbošanās. Vēl vairāk: bīskaps Sloškāns tajā brīdī domāja par citām lietām un sagādāja Brokam negaidītu pārsteigumu, klusā balsī izmezdams.

— Visaugstākā darbība virs zemes ir celebrēt svēto īmisi.

Broks kopš tās reizes nekad un nevienam pašam ciemiņam neuzbāzās ar piedāvājumu aplūkot aizkustinoši skaisto mazās pasaules stūrīti, kas vienmēr veldzēja viņa dvēseli.

Tikama, spīrgta vēsmiņa apņēma nosvīdušo Broka seju. Iesaldena smarža iesitās nāsīs: tepat tuvumā aiz sarkano ķieģeļu mūra sienas kapsētā kaut kur jau ziedēja agrīnie jasmīni. Slīpajos saules staros vizēja ģimnāzijas priekšējā fasāde, aizkustinoši iespaidīga, ļoti samērīga augstumā attiecībā pret platumu un istajā vietā uzcelta. Uz priekšu meža fona tā izskatījās gluži kā Reinzenes vāciešu klasiskā arhitektūras stilā celtās vecās pils. Atšķirība vienīgi tā, ka tur parādes durvis atrodas centrā, bet šeit ieeja iebūvēta kreisajā spārnā. Logos mirgoja un vizuļoja dziestošās saules spalga.

Kreisajā pusē aiz pelēkā akmens žoga liepas un kļavas baznīcas dārzā diži plēta uz visām pusēm savu svaigi zaļo lapotni. Pret āzidro zilgmi debesis tiecās balīe, sešdesmit trīs metrus augstie (reķinot no pamatiem) Aglonas baznīcas torņi ar dekoratīviem krustiem pašā augšā. Zvani, tūkstoš divdesmit trīs kilogramus smagas «Juškevičs» labajā un viņa sīkākais brālis kreisajā tornī, savu darbu šodien bija paveikuši, un tamdēļ klusēja abi. Rīt no rīta septiņos un vakarā arī pulksten septiņos tie atkal dunēs. Dunēs svinīgi un aizkustinoši, grandoši un ritmiski, ar divām atšķirīgām tonkārtām katrs.

Turpinājums 4. lappusē.

Ignats Zariņš

Aglona tālo dienu atblāzmā

Sākums 3. lappusē.

Pašā priekšā simta metru attālumā dusēja Cirišs, pareizāk, viens no daudzajiem Ciriša līčiem. Tur ģimnāzijas orķestranīti jau iemēģina savas trompetes, basus un citus pūšamos daiktus. Broks nevar un nevar atraut skatienu no šī maziņā pasaules stūrīša, kur viņš dzīvo, darbojas, vada, audzina. Aizmetis izsmēkēto papirosu, viņš klusitēm nočukst kādas garīgas dziesmas vārdus:

— Ak, debešķīgā majestāte, ak, jaukais skaistums pesaulē! — un vēlreiz pameta acis un ģimnāziju.

Tur viņš pamanīja saimnieci, kas zvalstīdamās gāja no sava puķu dārza, un tūdaļ viņam uznāca nevaldāmi smieklī. Piepeši viņam bija ienākusi prātā kāda ģimnāzista grēksūdze, kurā šis audzināmais runāja par Bōrbolu Balodes kundzi un ģimnāzijas inspektoru baznīckungu Jedušu. Dzirdētais Broku pamudināja nākamajā ticības mācības stundā pārrunāt neplānotu tēmu ar nosaukumu «Kā nevajag sūdzēt grēkus».

Ģimnāzists bija kādas ļoti turīgas ģimenes mantinieks un bija arī izlaidies kā teļš. Viņš mēdza piekopt pipēšanas netikumu un nepalaida garām izdevību iemest pa graķim sīvā. Arī citādā ziņā bija palaidies. Taisni šis izlaidības dēļ tēvs tad arī nolēmis sūtīt savu atvasi uz Aglonas ģimnāziju kārtīgai audzināšanai.

Šeit valdīja dzelzs disciplīna. Gluži kā armijā. Tas aizliegts un tas aizliegts. Tas nav atļauts un šitais nav atļauts. Bet apmeklēt baznīcu un Dievu lūgt bija ne tikai atļauts, bet arī veicināts. Taču tepat jāpasvītro, ka iet baznīcā un Dievu lūgt ir divas dažādas, kaut arī savstarpēji saistītas lietas. Aiziet uz baznīcu un tur snaust, respektīvi, neko nedarīt, tā esot atpūta bez grēka. Bet aiziet uz baznīcu un lūgt Dievu, respektīvi, skaitīt pātarus, litānijas, rožukroni, tas ir tas optimālais variants.

Inspektors Jedušs bija ļoti bargs un prasīgs audzinātājs. Īpaši nežēlīgs viņš bija pret tiem audzēkņiem, kas mēdza smēķēt. Notvēris tādu audzināmo ar papirosu zobos, viņš allaž izrāva to no mutes vai rokām un ar degošo galu bakstīja pīpmanim zodu. Saprotama lieta, ka maigā sejas āda nevarēja nereaģēt uz uguni. Tādēļ šim ģimnāzistam zods arvien bija sačervelējis. Bet tas vēl nebija sods par aizlieguma pārkāpšanu. Tā bija tikai paša Jeduša subjektīva dusmu izpausme. Oficiālais sods bija tas, ka katram ģimnāzistam, kas piekopa šo neatļauto pašdarbību, visus starpbrīžus tajā dienā jānostāvē pie skolotāju istabas durvīm ar papirosu rokā, turot to elkonī saliektu.

Saimniece Bōrbola Balodes kundze šim ģimnāzistam arī bija aizlikusi kāju priekšā. Nu ģimnāzista pacietības mērs bija pilns un, dusmu pārņemts, viņš devās uzbrukumā abiem saviem «ienaidniekiem» uzreiz, izmantojot šim «varonīgajam» solim biktskrēslu. Sagadījās tā, ka tajā sēdēja pats ģimnāzijas direktors Aloīzs Broks.

Pēc attiecīgā ievada ģimnāzists spēra augšā:

— Jūsu saimniece, tei rasnō cyuka Bōrbola...

Tūlīt pat dabūja «pa sprandu» arī ģimnāzijas inspektors Jedušs:

— Jedušs na bazneickungs, a čorts...

Toreiz Broks tik tikko savaldījās, neiesmējies pilnā kaklā. Nu patlaban viņš varēja to darīt. Tomēr neatļāvās: visam sava vieta, visam savs laiks. Un Broks nebūtu Broks, ja viņš to atļautos.

Šī bija pēdējā reize Aloīza Broka dzīvē, kad viņš, klusuciešot, ar kūpošu papirosu rokā, bez liecinieku klātbūtnes un neviena netraucēts, sarunājās ar Aglonu. Jau pirmdien, 1940. gada 17. jūnijā pašā pavakarē viņam būs jāiepazīstas ar savas tuvākās nākotnes ne visai iepriecinošo perspektīvu. Šo «prieku» viņam sagādās topošais Aglonas pagasta ķeizariņš Stanislavs Lubāns.

Dunn-dann, dunn-dann, dunn-dann...

Turpinājums sekos.

Pamatojoties uz Latvijas Republikas Ministru Padomes 1992. gada 7. maija lēmumu Nr. 169, ārpus valsts robežām izvedamajai augu valsts izcelsmes produkcijai jāatbilst starptautisko nolīgumu karantīnas un augu aizsardzības noteikumiem, kā arī tirdzniecības līgumiem (kontraktiem).

Saskaņā ar Muižas departamenta 1992. gada 28. septembra pavēli Nr. 218 katrai karantīnai pakļautās eksportējamās augu valsts kravas partijai jābūt fitosanitārajam sertifikātam, kurā izdošana pamatojas uz kravas eksportētāja pieprasījumu un ārējās tirdzniecības kontraktu, kur uzrādīti importētājais valsts karantīnas noteikumi eksportējamai kravai.

Kravas īpašniekam fitosanitārais sertifikāts tiek izdots pēc kravas apskates (karantīnai pakļautā augu valsts izcelsmes krava inspektora kontrolē jānodod 15 dienas pirms izsūtīšanas ārpus Latvijas Republikas robežām), pēc ekspertīzes rezultātiem un citas nepieciešamās informācijas noskaidrošanas Daugavpilī, Rīgas ielā 2, 1. stāvs, tālr. 23010 (tā ir pagaidu adrese, rezerves tālr. 21778).

Augu valsts izcelsmes produkcijas ieviešana Latvijas Republikas teritorijā saskaņā ar Muižas tarifu padomes 1992. gada 21. decembra sēdes protokolu Nr. 12, pieļaujama tikai ar importa karantīnas atļauju, kuru izdod Valsts augu aizsardzības stacijas karantīnas nodaļa (Rīgā, I Ganību Dambis 17, tālr. 323679, 323676) un eksportētājais valsts fitosanitāro sertifikātu, kas tiek izdots atsevišķi katrai transporta partijai vienībai (kā arī pakai, konteineram u. c.) un garantē produkcijas tīrību no kaitēkļiem, slimībām un nezālēm.

Visas no ārvalstīm ievadamās kravas tiek pakļautas karantīnas kontrolei kā ieviešanas punktos, tā arī saņemšanas vietās.

Nekavējoties ziņot vietējam karantīnas dienestam par vagonu, konteineru, autokravu un sūtījumu pienākšanu Latvijas Republikā ar importa augu valsts izcelsmes produkciju. Karantīnas kontrolei pakļauto kravu var saņemt un izmantot tikai pēc vietējā

karantīnas inspektora kontroles un tās pāradresāciju veikt tikai pēc saskaņošanas ar augu karantīnas dienestu.

Augu karantīnas dienesta mērķis ir veikt Latvijas Republikas tautas saimniecībā valsts pasākumu sistēmu, kuras uzdevums ir nosargāt, lai valsts teritorijā no citām valstīm neiekļūtu karantīnas un citi bīstami kaitēkļi, augu slimības un nezāles, kas var nodarīt tautsaimniecībai ievērojamus zaudējumus.

Karantīnas pasākumiem ir pakļauti:

— lauksaimniecības, dekoratīvo un meža kultūru sēklas un stādāmā materiāls, dzīvī augi un to atsevišķas daļas (potzari, spraudēni, stīgas, saknes, bumbuļi, sīpoli, griezti ziedi u. c.);

— pārtikas, lopbarības un sēklas graudi un to pārstrādes produkti, lopbarība, svaigi un žāvēti augļi, dārzeņi, kokvilnas, lina un citu tehnisko šķiedragu šķiedras, svaigas garšvielas;

— koksne, kokmateriāli un to detaļas;

— augsnes paraugi un kūdra,

— tara, iepakojamais materiāls un izstrādājumi, kas izgatavoti no augiem un var izplatīt kaitēkļus, augu slimības un nezāles;

— transporta līdzekļi, kuri ienāk no citām valstīm un arī pārved iepriekš uzskaitīto produkciju.

Karantīnas pasākumiem ir pakļautas arī no citām valstīm ienākušās pasta pakas, banderoles, pasažieru rokas un pārsūtāmā bagāža, kurā atrodas augu valsts izcelsmes produkcija, kas var izplatīt karantīnas un citas bīstamas augu slimības, kaitēkļus un nezāles.

Daugavpils starprajonu
augu karantīnas
punkts

TELEVĪZIJAS PROGRAMMA

**Piektdiena,
20. augusts**

LATVIJAS TV I

19.00 Ziņas. 19.10 Arēna. 19.35 Pēdējais bastions. Filma. 20.00 Ekrāns bērniem. 20.30 Panorāma. 21.10 H.Gulbis. Alberts.

LATVIJAS TV II

18.30 BBC World Service. 19.00 Ēterā - Jūrmalas TV. 19.15 Dok. filma. 20.00 Spektra pielikums. 20.30 Panorāma. 21.00 Piektdienas pīrāgs. 21.45 Ziņas. 22.00 Kaimiņi. 40. un 41. sērija. 22.45 Mikrofona muzikālā televīzija. 23.00 Latgales ziņas.

OSTANKINAS TV

5.00 Ziņas. 5.20 Rīta vingrošana. 5.30 Rīts. 7.45 Firma garantē. 8.00 Ziņas. 8.20 Es atnācu... Mākslas filma bērniem. 9.25 Gaišais ceļš. 9.55 Koncerts. 10.10 Ceļotāju klubs. 11.00 Ziņas. 11.20 Amerika un M.Taratuta. 11.50 Pasaka par pazaudēto laiku. Leļļu teātris. 12.55 Dzīves sūkumi. 11. un 12. sērija. 14.00 Ziņas. 14.25 Bridžs. 14.50 Biznesa mācība. 15.05 Mult. filma. 15.35 50/50. 16.45 Kā gūt panākumus? 17.00 Ziņas. 17.25 Tehnodroms. 17.35 Kāds būs laiks? 17.40 Cilvēks un likums. 18.10 Pārtapšana. 18.15 Amerika un M.Taratuta. 18.45 Brīnumu lauks. 19.40 Labu nakti, mazuļi! 20.00 Ziņas. 20.40 Nedējas cilvēks. 20.55 Anglijas mākslas filma. 8. sērija. 21.55 Skatiens un citas programma piedāvā...

**Sestdiena,
21. augusts**

LATVIJAS TV I

9.00 Kārumnieks. 9.15 No TV videofonētiem. 10.05 Karaliene Bona. Mākslas filma. 4. sērija. 18.00 Ziņas. 18.05 Latvietis Itālijā. 18.45 Mūsmājās. 19.15 Ahoi! 20.00 Ekrāns bērniem. 20.30 Panorāma. 21.10 Dziesma manai paaudzei. 21.25 Labdarības akcija Opera. 23.05 Nena Čerija. Koncerts.

LATVIJAS TV II

17.55 LatLoto. 34. izloze. 18.00 Basketbols. 19.30 Ziņas. 19.40 Kristīgā pasaule. 20.00 Mikrofona muzikālā televīzija. 20.30 Panorāma. 21.00 Reģionālās TV piedāvā... 21.25 Zaļais ceļš. 22.10 Meklējot kapteini Grantu. Mākslas filma. 6. sērija. 23.15 Hokeja turnīrs Pārdaugava-93.

OSTANKINAS TV

6.00 Ziņas. 6.25 Rīta vingrošana. 6.35 Mult. filma. 6.45 Lietišķa cilvēka sestdienas rīts. 7.30 Sports un izredzes.

8.00 Maratons-15 piedāvā... 8.25 Palīdzi sev pats! 8.55 Autogrāfs - sestdienā. 9.25 Avoti. 9.55 Ceļojumu piezīmes Amerikas meklējumos. 10.20 Aviācijas sporta svētki. 11.20 Aviokosmiskais salons. 11.35 Mūzikas kiosks. 12.05 Dok. filma. 12.45 Varas pārstāvji. 13.00 Divi vīri laikā, neskaitot kino: -meru. 14.00 Ziņas. 14.25 Mult. filma. 14.50 Starptautiskās -tiecības ekonomikas spoguļi. 15.20 Aiz rampas. 16.20 Ultra-si. 17.05 Pārtapšana. 17.50 Laimīgs gadījums. 18.50 "J. Hokers. ASV mākslas filma. 19.40 Labu nakti, mazuļi! 20.00 Ziņas. 20.30 Gaišzilais un pelēkais. Mākslas filma. 8. sērija. 21.20 Studija Rezonanse piedāvā... 21.40 Mīlestība no pirmā acu skatienu. 22.20 A.Vozņesenskis. Krievija, augšamcelies! 1.00 Dekalogs III. Mākslas filma.

**Svētdiena,
22. augusts**

LATVIJAS TV I

9.00 Koncerts. 9.55 Spēle. 10.40 Pārinieki. Mākslas filma. 1. sērija. 18.00 Ziņas. 18.05 Satikšanās mūzikā. 18.45 Mākslas pasaulē. 19.15 Polijas TV - Latvijas bērniem. 20.00 Ekrāns bērniem. 20.15 Mūsu kinonedēļa. 20.30 Panorāma. 21.20 Koncerts. 21.35 Lēdija aizmirst. Amerikāņu mākslas filma. 23.00 Liepājas dzintars-93.

LATVIJAS TV II

15.55 Vienkārši - Marija. 18.10 Aerobika. 18.30 Programma Vazums. 19.30 Ziņas. 19.40 No TV videofonētiem. 20.25 5 minūtes par savu naudu. 20.30 Panorāma. 21.10 Kristietība šodien. 21.45 Meklējot kapteini Grantu. Mākslas filma. 7. sērija. 23.00 NTV-5.

OSTANKINAS TV

6.00 Ziņas. 6.20 Rīta vingrošana. 6.30 Autošovs. 6.45 Tehnodroms. 7.00 Gara spēks. 8.00 Centrs. 8.30 Rīta agrumā. 9.00 Kamēr visi mājās. 9.30 Sportloto izloze. 9.45 Estrādes zvaigznes bērniem. 10.45 Militārā rēvija. 11.20 Zem «Pi» zīmes. 12.10 Jaunā paaudze izvēlas. 13.00 Mult. filma. 13.10 Kusto komandas zemūdens odiseja. 14.00 Ziņas. 14.20 Dialogs tiešajā pārraidē. 15.00 Ceļotāju klubs. 15.50 Amatniecība. 15.55 Kaspers un viņa draugi. Istie spoku mednieki. Mult. filmas. 16.45 Starptautiskā programma Panorāma. 17.25 Kazaku koris. 17.45 Ziņas. 18.00 Vieglatlētika. 19.40 Kāds būs laiks? 19.45 Pārtapšana. 19.55 Montekarlo vispasaules muzikālā balva. 21.00 Nedējas notikumu apskats. 21.45 Sportiska nedējas nogale. 22.00 Montekarlo vispasaules muzikālā balva. 23.00 Ziņas. 23.20 Laimīgā bilete. 23.45 Mirt par... ASV mākslas filma.

**Valsts Višķu lauksaimniecības tehnikums
turpina audzēkņu uzņemšanu 1993./94. mācību gadam
sekojošās specialitātēs:**

1. «Lauksaimniecība» ar specializāciju «Lauksaimniecības mehanizācija» (apmācība latviešu un krievu valodās).
2. «Lauksaimniecība» ar specializāciju «Dārzkopība» (apmācība krievu valodā).
3. «Lauku māju saimniece» ar specializāciju «Dārzkopība» (apmācība latviešu valodā).

□ Dokumentus pieņem līdz š. g. 30. augustam tehnikuma mācību daļā.

Tehnikuma adrese: LV-5480, Daugavpils raj., p. n. Višķi-I, Valsts Višķu I/s tehnikums.

Kopuzņēmums «Linda» Līvānu krautuvē iepērk:

- bērza, priedes, egles papirmalku, diametrs lielāks par 8 cm, garums 3 m, cena \$ 9-10 par 1 kub. m atkarībā no nodotā daudzuma;
 - bērza finierklučus, diametrs lielāks par 20 cm, garums 1,65 m, 2,70 m, cena \$ 17 par 1 kub. m;
 - skuju koku un mīksto lapu koku zaģbaļķus, diametrs lielāks par 17 cm, garums 4-6 m, cena pēc vienošanās.
- Telefoni 43336, 43330.

**21. augustā plkst. 8 Līvānu tirgus laukumā
pārdos Iecavas dējējvistas
par 1,25 Ls/gab.**

Preiļu rajona valde izsludina Preiļu veselības uzlabošanas kompleksa iznomāšanu ar izpirkuma tiesībām. Komplekss atrodas Preiļos, Liepājas ielā 46, ir uzcelts 1991. gadā. Komplekss ietver sevi pirti, saunu, peldbaseinu, dušu un vannu kabīnes. Kompleksa nosacītā cena ir Ls 9549,74. Kompleksa izpirkšanas termiņš 1994. g. 31. decembris. Iznomātāja adrese: Preiļi, Raiņa bulvārī 19, tel. uzzinām 22233, 22238.

**Preiļu bankas nodaļa pieņem no
iedzīvotājiem noguldījumus.**

Minimālā noguldījumu summa 2,50 lati vai 500 rubļi, izmaksājot par tiem 20% gadā. Noguldījumi uz termiņu — 50 lati un vairāk — 40% gadā. Procentus aprēķinām, un klienti tos var izmantot katru mēnesi. Banka pieņem depozītu noguldījumus arī no juridiskām personām.

Adrese: Preiļos, Talsu ielā 3,
uzzinās pa tālruni 22821
no 8 līdz 17.

NOVADNIEKS

Izdod Preiļu rajona pašvaldības uzņēmums «Novadnieks»
REDAKTORS PĒTERIS PĪZELIS

Laikraksts iznāk kopš 1950. gada 29. marta.
REDAKCIJAS ADRESE: LV-5301, Preiļos, Aglonas
ielā 1. ☎ 22059, 22305, 21759, 22154, 21996, 21985.
PASŪTĪJUMA INDEKSS 68169.

Reģistrācijas apliecība № 1018.
Iespiesti Daugavpils tipogrāfijā Daugavpilī, Valkas
ielā 1. Ofsetiespiedums. 1 iespiedloksne.
Metiens 4862 eksemplāri. Pas. № 1120

© Pārpublicēšanas un citēšanas gadījumā atsauce uz «Novadnieku» obligāta.

No šī gada 16. augusta tiek likvidēta kopdarbības sabiedrība «Dapiļevičs un Co».

Pārdod

labus kviešus bez piemaisījuma sēklai, ražība līdz 60 cmt/ha vai MAINA pret degvielu, sīvēniem, arklu PLN-3-35, divrindu kartupeļu račēju KTN-2V, šiferi, ruberoidu, motociklu tehniskā kārtībā. Tel. 18152 vakaros;

amonija salpetri, hlorkāliju, superfosfātu pēc iepriekšēja pieteikuma. Tel. 23611;

lauku māju ar visu iedzīvi Preiļu raj. Galēnu pagasta Marinsku s. Zvanīt Rēzekne 22035 pēc 17 vai 24208 darba laikā;

«Nīvas» priekšējo stiklu, riepās, sadales kārbu, apkures katlu, Čuguna radiatorus. Tel. 15356 no 17 līdz 19.

Pērk

dzīvokli Līvānos. Zvanīt 36511.

Maina

traktoru T-40 (1989. g. izlaidums) pret VAZ-06; -07; -08 vai PĀRDOD. Tel. 21731 vakaros Aivaram;

2 istabu dzīvokli ar ērtībām pret diviem vienistabas vai citiem atsevišķiem dzīvokļiem. Tel. 22388.

Dažādi

Piedāvā lēti autotransporta pakalpojumus. Tel. 23611.

Piedāvā autobusa LAZ pakalpojumus. Tel. 22185 vai 23163.

Aptiekā atrasts naudas maks.

Liekas, ka tu dzīvot spētu
Vēl trīs mūžus, māmuliņ,
Ka tu aiziet nevarētu tur,
Kur tikai klusums mīt.
Izsakām dziļu līdzjūtību
Anitai Ruņčai, MĀTI zemes
klēpi guldot.
Rušenieku un Struku ģimenes